

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fascicvlvs Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

Lib. IV. Amor Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

ERAPHINI
LIBER IV.
CONSIDERATIO I.

AMOR DEI,

Odiū nostrū.

Mo DEū meū, non solū quando volo
bonū ipsius; sed etiā quando nolo, &
aversor malū ipsius, quod est peccatū.
Dum igitur odi meipsum, tanquam princi-
piū & causā peccati, amo Deū, Odiū
meū, fidelis comes Sancti Amoris: Sancti fratres,
ex una matre! Quia unus habitus Caritatis est utri-
que oculus principium, Sancti Amoris Dei; & Odiū
meū nostrū ipsorum, & peccati. Debeo verō odisse
meipsum, & propriū corpus, non solū propter pec-
cata peccata, sed etiā propter præterita, ut ulciscat
injurias in Deū patratas.
Ecce scalam Jacob, ubi Angeli Sancti semper Deū
adorabant, & ascendendo in cælum, & descendendo
in terram. Ita veri servi Dei semper sunt occupati in
Amore Dei, vel ascendendo per amorem ad
Deū, vel descendendo per odium sanctum erga se-
ipsum. Oderim igitur meū corpus, ut infectum halitu
peccati originalis peccati, ac profus contaminatum
per inclinationibus, & fomite peccati.

Miser anima, ubi es? in quali carcere? in qua habitatione? Quæ semper agit ruinas, cum per te continuo te perimendi. *Quis me liberabit de morte mortis hujus?* quia semper inclinat in mortem. Da mihi gratiam, Domine mi, ut agnoscam meum inimicum, & cum tractem, utralem, & eum rationi: & ut odio prosequendo meipsum per magis amem te, summum Bonum meum: & semper in odio ejus, qui hoc meretur; & in odio ejus, qui dignus est amore: odio mei, Deus meus.

CONSIDERATIO

II.

AMOR DEI,

Separat animam à corpore.

SANCTUS ac divinus Amor, non est amor que; sed est amor purissimus, & spiritus terminatus in summo, & increato spiritu, quod est anima. Ita divinum oraculum: *Dei; & eos, qui adorant eum, in spiritu & veritate adorare. Io. 4.*

Quisquis ergo desiderat esse in numero Deum, & admitti ad Scholam Divini Amoris, sibi vivendum esse, sicut de S. Paulo dicit Chrysostomus: *Sicut nuda anima sine corpore; ac si foret purus spiritus: & quasi anima ejus tantum ab se sua carni, non eam informaret, sicut Angelus corpore assumpto.*

Ama igitur, anima mea, Deum tuum: ama in spiritu; ama extra corpus & sensus, ama in totis viribus tuis, ex toto corde, ex omni

quando cato te tentat, cogita, te esse spiritum.
 cum possit tibi cum carne & sanguine? cur ita vilescas,
 ubi deus in te? Et si spiritus es in creatione,
 in predestinatione; debes etiam esse spiritus
 in conversatione, conversando cum spiritibus cœle-
 stibus, & amando ac desiderando bona spiritualia,
 ut non sis in terra.

CONSIDERATIO

III.

AMOR DEI,

Separat spiritum ab anima.

Mor Dei non habet solum vim, separandi animam
 a corpore, sed etiam dividendi spiritum ab anima.
 que trahit, ac transfert in Deum partem superiorem
 animæ, que est intellectus & voluntas, relinquendo
 partem inferiorem in corpore. *Felix divisio, ait Gerson*
Richardo, & mirabili separatio! Quod corpulentum
spiritum remanet: & quod spirituale est, usque ad con-
versationem divinam glorie sublimatur.
 Hic debet esse finis Christi-ani, hæc tota ejus occu-
 patione, separare spiritum ab anima; non perimitendo
 partem, partem nobilissimam ac dignissimam, ver-
 tam; sed curare, ut assurgat in altum. Hinc di-
 scimus, nec sine magna ratione, quod *anima sit magis*
amata, quam ubi animat. Quia ubi amat, ibi repe-
 ritur cum nobiliore sui parte, intellectu & voluntate;
 ubi non amat, ibi est tantum cum parte minus nobili,
 insensante & vegetante. Sorsum ergo, cor generosi-
 m. ad altissimum finem, qui Deus est, conjunge
 spiritum tuum spiritui Dei tali ratione qua faciat, ut
 sint unus spiritus: quemadmodum Apostolus docet;
qui deus est, unus spiritus est.

O beatam unionem ! quæ sequitur ex alia beatitudine a
paratione ; quæ separatur spiritus ab anima , bonæ , sed
cum Deo. En , ô mi amantissime Deus , doctus & sanctus
consecro , pro omni tempore & æternitate , meam in
meum spiritui tuo , spiritum creatum increato , et spiritum
ram Creatori. Totus intellectus meus occupabitur per
per in tui sancta cognitione , & tota voluntas mea amet
tuo sancto amore.

CONSIDERATIO IV.

AMOR DEI,

Separat spiritum à spiritu.

Hic est ultimus effectus , & quasi summa in
ris divini : quia anima , Deum perfecte
sic unitur , intimatur , ac transformatur in illo
pelago infinitæ bonitatis , ac dulcedinis Dei ,
nostra dimittat seipsam : inquit Gerson. Hoc
dat seipsam , & acquirat Esse divinum : non quod
iat propriam creatam essentiam ; sed quod
esse permanendo , non cognoscat , non amet ,
tiam aliud , quàm Deum : & si cognoscat ,
seipsam , cognoscat & amet in Deo , & solum
Deum.

O felix mutatio , & beata conversio ! Corp
vertitur in spiritum , spiritus in Deum. Corpus
naturam corporis , induit conditiones , ac proprie
spiritus : & spiritus creatus , manens creatus
mit attributa , & perfectiones Dei. Hac longin
opera , & heroica facinora Divini Amoris ,
carnem in spiritum , & spiritum in Deum.
ia altera vita plenè perficitur , ubi corpus erit
penetrabile & immortale ut spiritus : Spiritus

alia veniens ad statum gloriae, erit ut Deus, non per effen-
na, & non, sed per participationem.

Sanctissime, ac purissime Amor, sentiam, ah sen-
are, in me vim tuæ operationis. guberna corpus, ut ser-
vato, et spiritu: rege spiritum, ut serviat Deo. Corpus
occupat spiritum, tanquam suam perfectionem: Spiritus
ammet Deum suum, tanquam suam beatitudinem,
solum finem. O quando videbo me liberum,
libertate filii Dei? quando perfecta pace, &
gaudebo? ut quidquid vult spiritus, velit &
& quidquid placet Deo, placeat & spiritui.
Deus meus; trahere me ad te: trahere, ut traham.
Traham ad me carnem, quando spiritus meus fue-
rit ad te.

CONSIDERATIO

V.

AMOR DEI.

Finis operum Christi.

Quem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut
extendatur? Descendi de caelo, ait Christus, non
volui hanc, quam ut accendam, & inflammem corda
humanum igne Divini Amoris. Igne donato à Patre,
promerito à filio, applicato à Spiritu Sancto. Christus
meretur & meretur amari: Spiritus afficit, & facit amare,
S. Bern. Pater æternus donat Amorem, sed per merita
veris Filij; & Spiritus Sanctus applicat eum gratiâ suâ,
sed propter merita Christi.

Si ergo finis operum Christi, & fructus meritorum
est, est donum Sancti Amoris; idem debet esse finis
nostrum; Sperare propter amorem; fatigari & la-
borare, ut in divino amore crescamus; non permit-
tendo, ut captum bonum: tantus thesaurus sit curiosus.

Amemus, & petamus perfectionem huius amoris. O si
 Patre aeterno, tanquam praemium ex iustitia deorum du
 meritis Sanctissimi Filij sui: & cum sit meritis
 finitum, etiam infinitum deberet esse praemium
 Amoris.

Vellem amare Deum, quantum Christus promeruit
 eum à me amari: vellem amare eum illa sanctitate
 & perfectione, quam promeruit Sanguine innocen
 tioso: vellem amare quantum deo: vellem amare cor
 omnes partes corporis mei, omnes vires animae
 omnes cogitationes, intentiones & affectus
 non spectarent, ad aliud non aspirarent, aliud
 agerent, quam ut semper, & ubique amarent
 ultimum finem, summum bonum meum: nec vellem
 vere propter aliud, quam propter amorem.

CONSIDERATIO VI.

AMOR DEI,

Ad Exemplum CHRISTI.

Disce, ô Christiane, à Christo, quomodo
 Christum, inquit Bernardus. Exemplum
 imitari debemus in amando, est perfectissimum
 Christi. *Disce amare dulciter, amare prudenter, et
 re fortiter.* Debemus amare, 1. *Dulciter*: ut
 dulcedo, & suavitas amoris Christi, vincat, & carnis
 ex corde nostro falsam, & apparentem dulcedo
 Carnis, & mundi. 2. *Prudenter*: ut non solent
 sideremus consequi Sanctum Amorem, sed etiam
 ripiamus media proportionata, & efficacia ad con
 quendum. 3. *Fortiter*: non cedendo, sed resistendo
 viriliter omnibus rebus contrariis quae impediunt
 Sanctum Amorem.

O si esset omnino sanum palatum animæ meæ,
 dulcis cibus ei foret Amor Divinus : cibus sua-
 verus, ac dignissimus ore Dei : cibus felicitatis
 beatorum : cibus, continens in se suavitatem
 veri saporis. *Memor fui Dei, & delectatus sum.*
 Efficit una memoria Dei, unus aspectus Divinæ pul-
 critudinis, ut subito repletur anima, omni delecta-
 tione & gaudio. Sed nota, quid promiserit Propheta :
non consolari anima mea. Ecce causam consolationis
 terrenæ, quia renuit consolari in creaturis, ideo meruit
 consolari in Creatore. O consolationes terrenæ, quanto
 bono privatis ?

Ecce, Domine, coram tua Divina Majestate,
 immutatus & corroboratus Divinâ gratiâ tuâ, facio
 consilium firmissimum, & inseribo illud cordi meo
 in tabulis indelebilibus, quod ab hac hora, ab hoc
 momento, repudio, abnego, detestor omnes conso-
 lationes, (etiam licitissimas, sed non necessarias) quibus
 solent gaudere in creaturis, volo autem ac desidero
 gaudere in illis, quibus gaudere licet in ipso fonte omnis de-
 lectationis, qui est Creator illarum : volo Sanctum
 amorem & verum gaudium, quod derivatur ab illo ;
 hoc omni sufficiet, & cum hoc vivam in pace, bea-
 tus & felix.

Annotatio. Vide dulcedinem, prudentiam, fortitu-
 dinem CHRISTI in cruce, ac tota reliqua passione ac
 morte.

I s CON-

CONSIDERATIO
VII.

AMOR DEI,

Docta ignorantia.

O Timothee, linque sensus, & intellectuales species
& omnia sensibilia, & intelligibilia; ne
jungaris, qui est super omnia, ait S. Dionysius. Si
ras invenire Deum, & illi uniri, debes transcendere
omnes creaturas, omnia objecta sensuum & intellectuum
& sic Deus, qui est super omnia, reperietur a te
omnia. Hæc est vera sapientia, non cognoscere
ut rem creatam, sed super omne creatum.

Exemplo sit Sancta Sponsa, quæ dicit: *Transi
cum pertransissem eos (S. Angelos) inveni, quoniam
anima mea. Cant. 3.* Et nota cum Bernardo, quod
met Angeli doceant nos, non apud se consistere
ascendere supra se ad Creatorem. *Transi
ab illis: quia non predicabant seipso, sed Dominum
Christum.* Optimum documentum, non transire
rem ad se, sed per se ad Christum, predicando
ipso, sed Christum. Ideo sumus Viatores: Sumus
sumus in motu, sumus in transitu creaturarum,
quando creaturas, & nosipso, quoad cognoscendum
affectum inordinatum.

O felix transitus! ô beatum iter! *Transi* & in
transi creatum, invenies increatum. *Transi* & in
transi mutabilitatem creaturarum, & requiesces in
mobilitate Creatoris. *Transi* terrenum, & humanum
invenies cœleste ac divinum.

Annotatio. *Hæc est contemplatio per negativum
Augustinum Soliloq. c. 31. n. 3.*

CONSIDERATIO VIII.

AMOR DEI,

Aspiratio ad caelum.

Ubi cor, ibi oculus. Ubi affectus cordis, ibi oculus
aspirationis. Amor ad caelum aspirat; quia in
caelo est eius thesaurus: in caelum erigit affectum; quia
in caelo legit suum obtutum. O Domine, *adveniat*
regnum tuum, regnum caelorum, regnum gloriae, re-
gnum perfecti amoris. Sumus in regno gratiae, sed non
sufficit ad hoc, quod convenit tibi: non sufficit ad no-
stram pacem & quietem, & ut gaudium nostrum sit pla-
num. Aperiat alud regnum gloriae. *Ostende mihi fa-
ciem tuam. Can. 2.*

O Deus meus, quando erit, ut non amplius celatam
figuris creaturarum, sed revelatam in proprio lumi-
ne tuo, sine medio, videam Divinam faciem tuam?
Quia vox tua in auribus meis. Quando ero dignus audi-
re vocem tuam, quā me invites, ac voces ad te?

Quando mihi dicetur illa dulcis, ac divina vox *Veni?*
Quando de terra ad caelum, de tempore ad aeternitatem,
creaturis ad Creatorem. Veni ad Patrem tuum,
ad Deum tuum, ad finem tuum. *O veni, veni!*
Quis respondebit, *Venio, venio* sine dilatione, sine
intermissione venio, promptus & alacer. Venio ad meum
patrem, ad meam patriam, ad habitationem meam,
ad centrum meum; ut requiescam, & laudem Deum
meum, & suam Sanctissimam Matrem
in aeternum.

CON-

CONSIDERATIO IX.

AMOR DEI,

Prototypum nostri amoris.

DEUS in se nunquam est otiosus, sed semper
ratur. Cognoscendo & amando seipsum, gen
Verbum, & spirat Spiritum Sanctum. Tres
Personæ in statu felicissimo ac beatissimo vivunt
immenso & infinito gaudio. Lætantur suis per
nibus increatis, creatis, & creabilibus. Talis est
Dei: Similis ei debet esse noster. Intra ne sit
sed quantum potest occupetur semper anima. 1. In
gnitione, & altissima æstimatione Dei: 2. In
profundæ cognitionis procedat ignis Sancti Am
3. Amori conjungatur gaudium, quo gaudeamus
lætetur Deo perfectionibus Dei, & ipsamet gaud
Gaudium Dei sit nostrum gaudium: felicitas De
stra felicitas: beatitudo, & omne bonum Dei, sit
beatitudo, & omne bonum nostrum.

Intra igitur, anima, in infinitam abyssum lon
cognitionis increatæ Dei: & ibi discere Deum cog
cere. Penetra in illud incendium infinitum
Dei, & videbis quomodo, & quantum debeas
Deum. Immergere in immensum illum Oceanu
tionis, & gaudij Dei; & nota quomodo debeas de
in Deo. Discere à Deo, quomodo ames Deum: ama
sicut Deus: ama semper, ama constanter, ama De
& omnia propter Deum.

O prototypum divinum Amoris increati Dei,
immensi, amoris infiniti, amoris æterni! Ab
radium tui Solis, unam scintillam grandis illius font
unam guttam illius maris immensi; & sufficit mihi
quod jubes, & jube quod vis. Jubes ut amem
da mihi amorem, quo amem te.

CONSIDERATIO

X.

AMOR DEI,

Raptus Divinus.

Qui desiderat rari in tertium cœlum, sicut Aposto-
 lus, accipiat pro duce, & magistro Sanctum Amo-
 rem, qui est *vis rapiens ad cœlestia*, est violentia, est ma-
 gis supernaturalis, quæ subleuat animam de terra, &
 rapit eam, unitque summo bono, & ultimo fini Deo.
 Non deest in hoc divino raptu abstractio à sensibus, &
 non si non usû, certè abusu, atque defectibus.

Proprium est animæ, factæ ad imaginem Dei, rari ad
 Deum, ait S. Thomas: ut modo, non quidem naturali,
 sed supernaturali, trahatur & rapiatur in Deum. *Trahere*
me, Domine; rape me, Domine. Opus est hoc gratiæ tuæ,
 amoris tui, amor Sanctus, amor rapiens; amor
 qui dividit; amor, qui separat; amor, qui rapit. Et quid
 est amor cœlestis? *Sum raptor cordium*, raptor & præ-
 dator affectuum, appetituum cordis. O felix præda,
 prædatio, beatum prædari! Sit præda tua cor meum,
 Deus meus: totum tibi confecro, totum dono.

Atque hinc intelligas excellentiam Sancti & puri A-
 moris. Quid facis, quando amas? *Rapio, & rapior*, præ-
 dator, & prædatio. Prædatio est duorum cordium: præda
 cor Dei, præda Dei cor meum.

Quis ergo non amaret, quis non pateretur, quis non
 moreretur propter amorem? Iterum rogo Deus meus,
trahere me ad te, & trahere me, rape me ad te in vinculis
caritatis, dulcibus laqueis Sancti Amoris!

& hæc sola sit omnis petitio
 mea.

CON-

CONSIDERATIO XI.

AMOR DEI,

Contemplatio perfectissima.

Qui fideliter & constanter exercet se lo Amore
elevator paulatim ad altissimum gradum
nis, & contemplationis, qui vocatur à Sanctis
Oratio presentie Dei, Oratio unionis, Oratio
Oratio silentij, Oratio caritatis & amoris.
dam anima per simplicem operationem intellectus
absque discursu apprehendit infinitam palatium
nem, dulcedinem & caritatem Dei, Voluntatem
& complacet sibi in illo objecto, & circa illud
actus virtutis exercet: Præcipue duos, Caritas
Humilitatis.

*Ora amanter in caritate, docet Augustinus: Ora
pauper in sancta humilitate, adjungit Geronimus
amando, ora meditando: ora exaltando magnitudinem
nem Dei, ora humiliando ac deprimendo presump
yilitatem: ora ut dives in Deo, ora ut mendicantem
reipso: ora ut civis cæli, ora ut peregrinus terre.
terea ora cum pace passionum, ora cum quiete
tatum. Voluntas sola, ut regina, negotietur cum
reliquæ facultates, ut ancillæ, servant silentium
ceant. *Felix hora, brevis mora, tempus felicissimum
brevissimum. Quia pondus corporis corripit
primit animam dignale cogitantem.**

Quando, Domine, liberi & expediti à corporali
tis, estis semper uniti principio vite? Quando tu
aliud agemus, quam ut amemus? Quando tu
in omnibus, & Amor omnis occupatio? Quando
demus in montem, ubi Deus celebrat sumptuosum
convivium, quod nunquam habebit finem? Quando
amemus, & volumus: amemus Deum, volumus in

si defecerit affectus, non ideo deficiat exercitium
entium.

CONSIDERATIO

XII.

AMOR DEI,

Docet odisse.

Ubi Virgo Deipara inter alias Virgines Deo ser-
uavit in templo, tres gratias in particulari petebat
Deo. 1. amandi Deum perfecte, & super omnia. 2.
in omnium, ut seipsam. 3. odio habendi inimicum Dei,
quod est peccatum. Quia magnum signum est, quod
qui amat Deum, debet odisse omnes inimicos illius.
Quia qui amat Deum, debet odisse seipsum propter pec-
cata, quæ inimica sunt Deo.

Magnus solatio erit nobis in doloribus, & a tumis
hæc cogitatio: Christus est meus verus ami-
cus: Corpus meum est inimicus Christi: Valde igitur
Christo placet, cum videt suum inimicum affligi.
Sancti in doloribus, & infirmitatibus propriis
Christo gaudebant, & multo magis in morte: quia
propebatur, & moriebatur unus ex hostibus Christi.
Qui capit hanc veritatem dici potest invenisse venam
delectationis: qui a gaudeat pari, invenit delectationem in dolo-
re, itam in morte: nec sentit proprium dolorem,
sed delectationem Christi. O Sancte Amor Dei,
da mihi hanc doctrinam, ut odio sancto prosequar
Christum, gaudeam in pariendo, gaudeam delecta-
tione Christi, Vellem hoc odium nunquam deficere,
sed durare usque ad mortem, irreconcilabile, & sine
dolo.

Cogita, quomodo Mater Dei oderit hunc inimi-
cum, non in propria persona, quæ tota pura fuit, &
maculata, sine labe omnis peccati: sed oderat pec-
catum

catum in seipso, in propria eius culpa & malitia: tantum in ea crescebat hoc odium, quantum crescebat amor Dei. Hoc est igitur officium, & exercitium veri servi Dei, amare Christum in odio sui, & odisse seipsum in amore Christi, dicendo, odi Christum in odio mei, & odi meipsum in amore Christi.

CONSIDERATIO XIII.

AMOR DEI,

Pulchritudo anime.

Sicut is, qui magis accedit ad lucem, ipse se hinc accendit, sic anima, quo per vim amoris propius accedit ad eternam pulchritudinem Dei, hoc ipsa fit pulchrior. *Ex ipsa luce lucida redditur*, ait Theodoretus. *Accedite ad eam, & illuminamini*: accedite passibus amoris ad lucem divinam, & ab ea fietis illuminati, pulchri & opulenti. Corporea pulchritudo, quæ tantum in mundo, est pulchritudo imperfecta, defectiva & sterilis: aliud non habet, quam ut parum sensuum corporum oblectet. Sed spiritualis pulchritudo, quæ est Gratia, est pulchritudo copiosa, fecunda & opulenta, non est solum pulchritudo, sed etiam simul decorus, opulentia, magnitudo, & omne genus perfectum ac boni.

Pulchra dilectio, dicitur Eccl. 24. Beate tibi venit o Sancte Amor, honestum hoc nomen Pulchritudinis Formosi: quia pulchros & formosos facis tuos amatores, qui te possident. O pulchra pulchri! pulchra es Carolina Sancta, vivum exemplum pulchri præ pulchris omnibus, est speciosus pro filiis hominum. O quam pulcher est lectus meus, & decorus: pulcher in Humanitate, pulcher in Divinitate!

O me beatum, si non haberem oculos ad aliud, sed ad videndam & contemplandam divinam Pulchritudinem, ac cæcus essem ad omnem creatam pulchritudinem! *Ad solam Dei pulchritudinem contemplandam dirigere; & in ceteris omnibus cæcus essem!* Nylenus. Unde sequitur, quàm verum sit illud admodum; *Qui multoculus est, cæcus est: & qui unoculus videns est: qui habet multos oculos ad videndas creaturas, est cæcus: qui habet unum oculum solum ad videndum Deum, bene videt.*

CONSIDERATIO XIV.

AMOR DEI,

Paradisus anima.

Caritas Dei facit jucundum paradisum, non modo in celo, sed etiam in terra, ei qui ipsam possidet. *Paradisus si paradisus consistit in clara visione Dei, Caritas operatur Fidei, ut videat & contempletur magnitudinem Dei. Paradisus est totalis amor & possessio Dei: Caritas etiam in terra non aliud possidet per amorem, nisi infinitam Bonitatem Dei.* Paradisus est *expletio desiderij, plenitudo gaudij, securitas, beatitudo.* Similia facit Caritas in terra: non superbiat quod desideret in bonis creatis: Gaudet pace, quàm cordis majore, quàm possit in hac vita gaudere: reddit animam quodammodo securam de salute sua: pulso procul omni timore. *Quia nonnunquam gaudij felicitate fruatur, ut dejectione timoris non quiescat, inquit S. Gregorius: sic inebriatur de Divinæ dulcedinis, ut videns tantum Dei favorem securitate non possit, quia suo tempore sit perventura ad beatitudinem ejus,*

K

© jus

O jucundum paradisum. quam parum cogitatum mundo, quanto minus aestimatum? Rediit antiquus, & pestilentibus suggestionibus circumdatur eos inde expellere, & omni opere nos vincat Adamum. O beate paradise, amio te in terra, ut amio gaudere te possim in celo.

CONSIDERATIO XV.

AMOR DEI;

Amor violentus.

Quatuor sunt effectus amoris violenti & *Vulnerat, Ligat, Enervat, & Necat:* vulnerat actionem, ligat cogitationem, enervat actionem, & necat vitam, ac Richardus. Et in primo affectu notatur excellentia, in secundo vehementia, in tertio violentia, in quarto supereminencia.

Hæc sunt opera, quæ faciunt Amorem violentum ac triumphatorem cordis, quod possidet: quæ spoliat, privat, mundat, mutat, transformat, rando ponitur affectu, ut aliud amare non possit: cogitando imperat cogitationi, ut aliud cogitare non possit: enervando perimit vires ad mundana naturæ facultatibus, ut aliud operari non possit: pro Deo: occidendo victor triumphat, impeditur in die, tædio & angustia vitæ præteritis, ut amare non possit: utile & jucundum mori pro eo, qui antea mori non volebat pro ipsa.

Quid superest? sacrificio me totum violentum Amoris: affectum, cogitationem, vires, actionem. Affectus non est amplius meus, cogitatio est Dei, vita est ancilla gloriæ Dei, vita absorpta in morte non vivit ut vivat, sed ut longam mortem confirmatur.

CONSIDERATIO

XVI.

AMOR DEI,

Suaui Dei amplexus.

*Quae anima; qua in Christi recumbit pectore, & intra
 eius brachia requiescit! inquit S. Bernardus, dicere
 sibi cum sponsa; Laeva eius sub capite meo, & dextera
 eius amplexabitur me, vel ut alij legunt, amplexatur me.
 Quid non cogito, aliud non desidero, quam vivere &
 mori inter brachia mei Amoris.*

*Quam consolationem sentit cor hominis Christiani,
 quando considerat illa verba divini oraculi; Ascen-
 dit auxiliator tuus; habitaculum eius sursum, &
 extendit brachia sempiterna? Deuter. 33. Quid cogitas?
 timor? quid times? Adstat Rex caeli ad tuam
 dexteram ac tutelam: & licet habitet in seipso, in sua
 maiestate & aeternitate; nihilominus extendit brachia
 potentia, & immensa ad te, ut amplectatur, & in-
 ter brachia sua custodiat te.*

*Ascensor caeli, Creator universi, tu es protector
 meus, tu meus Amor, tu meus Consolator. Ubi est
 habitaculum tuum? Habitaculum tuum sursum, in caelo.
 Ubi est habitaculum meum? idem erit & meum. Es subter, brachia
 tua extendit. Infra caelum etiam exerces tuam divinam
 potentiam. Ecce me totum conicio in potentiss-
 & amorosissima brachia tua. Ne permitte me
 a te, & a amorosissima brachia tua. Ne permitte me
 a te, separari a te. Inter brachia tua &
 vivere volo, & mori concu-
 pisco.*

K 2

CON-

CONSIDERATIO CO

XVII.

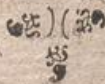
AMOR DEI,

*Telum saucians, & iterum
sanans.*

Quàm decorum, à Caritate vulnus accepit. Quidem Deus Sagittarius est, inquit Origenes in Cant. Ecce cor meum expositum: transierunt tua intra me sunt: miserum autem, si vulnera tua pratererent, neque figuntur in me!

Nudemus membra nostra bono vulnere, non dicitur ta electa, ut hortatur Ambrosius s. j. in psal. in professionem, & obligationem hominis Christi tenere cor apertum, & clausum: apertum sagittis clausum sagittis Diaboli. Tunc erit clausum, erit scuto Fidei munitum. O Deus amoris, Sagitta amoris, Sagitta tua acuta (populi sub te cadent, inimicorum Regis. ps. 44. infigantur tuae sagitte inimicorum tuorum, ut fiant amici. Potentissimi sunt ad expugnanda corda quæcunque.

Sagitta me, Domine: ecce me tanquam spem sagittam. Amo tuas sagittas, etiamli committunt vindictam, & inferant dolorem; quia per eas ad amorem, procedunt ab amore, & pro fine habent amorem.

CONSIDERATIO XVIII.

AMOR DEI,

Amor Fidei.

Bernardus tria genera dilectionis distinguit *s. s.*
in Cant. Est, inquit, affectio, quam caro gignit,
concreta res, quam condit sapientia. Prima dulcis,
sempiterna; secunda secca, sed fortis: Tertia pinguis &
eterna. Et concludit, quod secunda sit media inter
dulcem & affectuosam. Ac potest hæc media sem-
per a nobis cum gratia Dei longè facilius,
mutari? nam facilè mutatur affectus, sed veritas
diutius durat, & in promptu est, quando ope-

ratio est.
nemo ergo se excuset, quod non amet, non ope-
retur, quia inveniat se aridum, & siccum: quoniam si
ingenium non faveat aura suavis, & affectuosa Spiri-
tus Sancti; juvabitur nihilominus à pharo & lucerna
Fidei: cujus ope possit pervenire usque ad for-
tissimas lasulas Beatorum. Currendum est ergo, ne
deseramus amare, cum tam securo certoque
Fidei, quæ docet in omni statu,
ariditatis ac desolationis, Deum esse summum
bonum, & infinitè amabilem: ac proinde amandum

ergo Fides judicat, Deum semper esse amabilem,
et Caritas eum semper amare. O affectio Sancta,
sempiterna! Sicca ab affectu, fortis ab intellectu.
Deus meus, semper, & in omni tempore ac
loco. Verus amor non est solum, qui dulcis
est affectu; sed etiam is, qui fortis
à Fide.

CONSIDERATIO
XIX.

AMOR DEI,

Amar Magister.

DUæ sunt lectiones, quas animæ quoties
Sanctus Amor; dulcoris, & doloris: con-
solationis ac desolationis. Dulcem facit am-
tia, amarum absentia. O adesse, & abesse
ad majus solatium, secundum ad majus mortem
Bernardus s. 46. O præsentia, & absentia:
Boni dilecti vivificat animam, ac solatium
mortificat eam: præsentia est occasio majus
absentia majoris meriti. *Præsentia præsentia
sentia utilior.*

*In præsentia anima delectatur in Deo: in absentia
delectatur in anima. S. Bern. s. 8. de flamme
Hinc dicebat B. Joannes de Alvernia: Magister
zavi, & reputo, abundare de Deo: sed majus
reputo, scire penuriam pati de Deo. Et tunc cogit
sed plus facio tribulationes, quando ad
Jobi tolerantur pro Deo.*

Dulcis Magister, Amor, vera est tua doctrina
largire vires, ut eam exerceam. Amabo me
rem, sed ubi ipse me amat, scilicet in Cruce.
Deum meum, sed in cruce clavos, & spicas. Amabo
Bonum, sed inter dolores. Hæc est lex
amare sicut amaris, reddere dolores doloribus,
cruci, mortem morti. Deus tuus te amare
vis tu redamare illum fruendo
deliciis?

CONSIDERATIO

XX.

AMOR DEI,

Amor communicativus.

Quam abundanter Christus animæ communicetur, aperit colligitur in S. S. Altaris Mysterio. Quia quando nobis suam carnem in cibum, largitur etiam unitatem suæ carni unitam. Sicut ipsemet expressit dicit. Jo. 17. *Pater Sancte, claritatem (id est, Divinitatem) quam dedisti mihi, dedi eis.* Et addidit, quod dicit. *Ego in eis, et tu in me*, quia ego sum in eis per unionem Sacramentalem, tu in me per unionem personalem.

In fundamentum, & primam originem omnis nostri salutis. *Ego in eis.* Christus in nobis. 1. donando nobis suum corpus, cum sanguine, & Vulneribus. 2. Animam suam sua Gratia, Virtutibus & meritis. 3. Ipsam Divinitatem.

Christus in nobis? O Amor divine, Amor munifice! quod superest tibi, quod nobis largitus non sit verè? In Sacratissimo Sacramento extrema fecisti: & propter hoc meum desiderium meum esse debet, ut fruatur hoc Sacramento: totus affectus, ut amem hunc panem vitæ. In hoc graduam, cibo Seraphinorum, cibo Dei. In hoc casum istam Deificam, purifico me in sanguine vitæ. In hoc vinico, aspiro ad ultimum, & supremum Bonum Divinitatis istius, in qua habeo esse, operationem, & vitam.

K 4

CON-

CONSIDERATIO
XXI.

AMOR DEI,

*Amor dans mortem, &
vitam.*

Signum animæ amantis est, mori & vivere
mori in se, vivere in eo, quod amat. Ubi
definitur à Sapienribus; *Desiderium animi mori
viventi simul, morientis in proprio corpore, &
in corpore rei amata.*

En tibi exemplum in Sacra Sponfa: qui
grabat amore Sponsi sui Christi, palam pro
*Amore langueo, vel ut legunt LXX. Vulnerata
ego sum, ubi legunt alij; Occisa caritate, mortua
ego sum. Cant. 2. Non solum vulnerata caritate
occisa, & mortua in me. Ecce Amorem, qui occidit
& vivificat: dat mortem & vitam: occidit amantem
vivificat eum in amato.*

Si hujus causa petatur, respondet Augustinus
*anima amans suis renunciat affectibus, & in
cumbit amori. Non patitur secum alium
vult esse solus, excludit omnem aliam viciniam
lum vivit in objecto, quod desiderat, & amato.
est anima amans: cogitatione & affectu
atque elabitur à seipsa, ut Deo fruatur ad
tatem: ut ioret in Deum, & gaudeat
gaudio perfecto.*

CONSIDERATIO XXII.

AMOR DEI,

Amor inter spinas.

¶ Anima, quæ vivit in Amore Dei, est sicut liliū in
inter spinas. *Can. 2.* Spinæ sunt culpæ, quantum vis
sunt: spinæ sunt pœnæ, sunt tentationes, sunt motus
passionum. *Donc in carne est anima, inter
professè versatur,* inquit Bernardus s. 8 quamdiu
in corpore mortis hujus, circumdatur spinis.
Quæ est totus mundus spinis ab omni parte.

O spinæ mundi amaræ! Vis, tibi dulcescant? Per-
spice in spinas Christi: quod facies, sufferendo spinas
mundi amore Christi: & tunc spinæ mundi erunt spinæ
sancti, cum sufferentur pro Christo. O dulces spinas,
in capite spinoso, in societate spinarum Christi! Li-
lum non deficit inter spinas, sed inter eas nascitur,
& est pulchrius: Sic non debes animum despondere
inter spinas, sed in ea vivere, & in perfectione semper magis
proficere.

Amabo igitur spinas, flores paradisi: amabo spinas,
quæ aculeum perdiderunt in capite Christi: amabo
spinas, quæ, etsi parumper pungant carnem, tamen
pungunt spiritum. Inter sacras has spinas & vivere cupio,
in mari d. s. dero.

CONSIDERATIO XXIII.

AMOR DEI,

Oriundus à DEO.

¶ Quæstio. Ante Amorem, Divine Amoris, quibus es ortus natalibus?
Divinis, quæ tua origo? Divina Quis locus natiuitatis?
K 5 Deum.

Deus. Quæ patria? *Deus.* *Ibi natus, ibi alium* *vetus.* *natus in Deo nutritus in Deo, pugnans in Deo perfectionem capit à Deo: ac tantum quidem* *tum & perfectionem accipit, quoniam est* *nitor, Deus. Est igitur Amor infinitus, amor* *amor æternus & immortalis: quæ similis est, ac* *suum Esse accepit, qui Deus est, sine fine, ac* *neque loco subiectus, nec tempori, nec mortis* *per durans, semper vivens in æternitate suæ* *suæ beatitudinis.*

Hæc est causa, cur amor nulli, nisi Deo, *Deum debeat, teste S. Bernardo, de dignitate* *de solo Deo nascitur, & in Deo solo invenitur.* *igitur amat, & Deum non amat, verè non* *pur in amando; putat se amare, sed non amat* *non vero amore, sed fallaci & apparente.*

Maneat ergo stabilita hæc veritas; Si ego *non vivo: quia vivere animæ est amare. Ut ego* *& amem, nolo alium amorem: eligo solum* *Amoris mei, Boni mei, qui solus est Deus.*

CONSIDERATIO

XXIV.

AMOR DEI.

Gladus victor.

Mlites Salomonis *Cant. 3.* portabant gladium *semur suum.* Per hunc gladium intelligitur *Amorem Dei, gladium amoris.* Ut Richardus *Qui gestandus est ad latus, scilicet supra appen-* *ditivum, ut mortificetur, cohibeatur, trans-* *digatur in servitorem spiritus. Gladius super-* *non sub femore. Amor Dei debet esse super-* *non inferior: debet dominari, non illi subesse.*

Christus Dominus noster dedit hujus *dum pulchritudine Divinitatis suæ opera carnis*

ut loquitur S. Gregorius ep. 140. amore ac deli-
 pulchritudinis æternæ, ac Divinitatis suæ, supera-
 omnem alium amorem, omne desiderium pulchri-
 est. Beatus, qui custodit lectum animæ suæ,
 atus hoc gladio divini Amoris: quia hoc facile vin-
 ac debellabit omnes suos inimicos.

O gladius victor! tu solus triumphas in cælo, tuæ
 solæ æternum cantabuntur à cœlestibus Can-
 tibus: hæc sola vox resonabit in plateis cœli; Vivat
 Amoris, vivat Amoris Divinus. Vivat, vivat
 Amoris, qui Deum fecit hominem, & hominem Deum;
 vivat, vivat Amoris, qui Matrem Dei fecit Virginem
 beatam Mariam.

CONSIDERATIO

XXV.

AMOR DEI,

Odor suavissimus.

Amor Dei in Sacro Cantico comparatur odorato
 fumo incensi. *Sicut virgula sumi*, dicitur *Cant. 2.*
 sicut thus incensum, cum adoleat, parte sui crassio-
 re manet in terra, subtilior autem evaporat in altum:
 anima amans, accensa igne sancti Amoris, corpore
 quidem habitat in terra, sed in oratione & affectu suspi-
 rat ad Deum, moratur & regnat in cælo.

O Sancte Amor, odor suavissime odoratum Dei! fre-
 quentia huius odoris maximè sentitur in oratione de-
 vota & fervente. *Ascendit fumus incensorum de ora-
 tionibus Sanctorum. Apoc. 8.* O Sancta occupatio, *orare*
est amare! Amor accendit orationem, & oratio nutrit
 amorem.

Omnes virtutes sunt odoriferae coram Deo. *Habent*
colores suos, habent odores, ait Bernardus *f. 71.*
Cant. Sed super omnia suavissimum odorem exhalar
 caritas. *Est odor mortis in mortem peccatis & sensui;*
 quia

quia ubi regnat Amor Dei, non regnat peccatum. *Odor vitæ in vitam*: quia dat vitam spiritui. Nam sicut
 tus amore vivit, amore nutritur. O amorem odorem,
 odorem vitæ in vitam, odorem vitæ, qui dat vitam &
 veram, æternam vitam!

CONSIDERATIO XXVI.

AMOR DEI,

Intrepidus in sperando.

Non timet Sanctus Amor, neque diffidit de pretio
 propter ejus magnitudinem: quia confiteatur
 gnitatem pretij, teste Bernardo, *16. in Cant.* Si
 geris, quanta sit gloria cœlestis, responde, Insuper
 nitus ergo est etiam valor ac pretium.

Ad emendam gemmam pretiosam duo tantum
 necessaria; Pretium æquivalens, & ut hoc ostendat
 Neutrum horum deest nobis ad comparandam gemmam
 gloria: quia pretium Sanguinis, & mortis Christi
 finitæ dignitatis; & est nostrum, nobis datum ac datum.
*Filius datus est nobis. Isai. 9. Nemo igitur desperet: non
 dicat, Ibi non ero. Habemus sanguinem Christi, habemus
 mortem Christi, ait Augustinus. Nemo causam
 minus cerò, & securè sperandi gloriam æternam: qui
 Sanguis, & Mors Salvatoris ex nostra parte securè
 reddit. Per ipsum, & cum ipso, & in ipso est tota merces
 ac fiducia. Spero per ipsum, propter ejus merita: spero
 cum ipso, propter ejus auxilia: spero in ipso fieri beatus
 ejus aspectu.*

Quid mirum, si intrepidè incedas, Amor Sancti
 Victoria tua est, corona in manibus tuis. *Victoriam
 mihi jam audire applausus, & lætas invitationes
 vium cœlestium, qui te vocant, & invitant ad gloriam
 æterna. Ama; anima mea, spem tuam. Spero in ipso
 Christus. Colos. 1. ama tuam fiduciam. Fides in ipso
 via dicunt Augustinus & Bernardus. Ama JEŒUM.*

in MARIAM. Spera in JESU, spera in MARIAM.

CONSIDERATIO
XXVII.

AMOR DEI,

Requies in Cruce.

In lectulo meo quaesivi, quem diligit anima mea: quasi-
sivi illum, & non inveni. Cant. 6. Non invenitur San-
ctus Amor Christi in lectulo meo, qui est lectus mundi,
sed in lectulo Christi, qui est lectus
sanctae Crucis. Dulcis lectulus, Crucis Christi lignum:
in quo ego nascor, & nutricor, creor, & recreor, ait Abbas
Siberus s. 2. in Cant. O quam dulcis est lectulus Cru-
cis Christi, in quo Sanctus Amor nascitur, nutritur, ac-
cipit consolationem, & ultimam perfectionem. *Suavis-
simus mihi cervical, bone IESU, spinea illa capitis tui co-
rta, ubi requiescit spiritus meus.*

O quot sunt, qui quaerunt, & non inveniunt? quia
quaerunt in lecto mundi, non in lecto Christi. *Qua-
ram te, Domine, sicut quaesiverunt & invenerunt
sancti tui, per mortificationem, tam internam animae,
quam externam corporis. Queram te, Domine, sicut
quaesiverunt, & invenerunt te Sancti Martyres tui,
per martyrium, tormenta, & mortem. Queram te,
Domine, sicut quaesivit, & invenit te Sanctissima tua
Mater, in gaudio perfecto Sanctissimi, ac divini bene-
dicti tui.*

O bone IESU, sine fine amandus, & ideo sine fine quaerendus, Augustinus in pl. 104.

CON-

CONSIDERATIO

XXVIII.

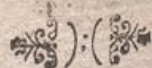
AMOR DEI,

Impressio amorosa.

SI quis absque medio, & obstaculo sistat se Soli, lucidus planeta largiter ei radium suae lucis fundit, & imprimit. Idem evincit animae; qui humilitate, & reverentia, & cum aeterna consideratione se ante Deum constituit; subito Divinissimum amorem ei summam suam Bonitatis insigit. hic est modus accendendi cor nostrum Sancto, & non amore.

Ecce me, summe Deus constituo me coram te considerando magnitudinem tuam, pulchritudinem, dulcedinem tuam. Quid superest, nisi arripere mihi amorem tuum, cum viva quadam compuncta Bonitatis tuae, cumque inima ac totali quadam inclinatione ad te, ultimum finem meorum Domine, quando pertingam ad complementum desideriorum meorum.

Nihil praeter te, Amor: dicebat S. Ignatius. Non volo, non desidero, non cupio aliud extra te, o Deus. Amor. Quærant alij quod volent, divitias & honorem, ego aliud non dicam, quam *Nihil praeter te*, Amorem. Currant alij avidi ac fameliter ad sceptrum, & imperium mundi, ego repetam semper id ipsum, *Nihil praeter te*, Amorem. Aliud non volo, quam amorem, & vultum tuum in amorem. O cœlestis impressio, quando cor meum in te dignum erit, impressum à te, immensum in te, ne sentiat aliud quam te!

CON-

CONSIDERATIO
XXIX.

AMOR DEI,

Incendium Divinum.

Res sunt causæ, quæ simul excitant ingens incen-
dium in anima: *Bonitas, Amor, Beneficia.* Ama
Deum; quia bonus est: ama, eum, quia bene-
ficus: ama, quia beneficus est. Si Deus tantum esset
bonus, & non te amaret, debueras procul dubio ipsum
amare: quanto magis, cum sit bonus, & amans,
& amans æternus? amavit enim te ab æterno, &
amabit in æternum. Porro non est amator sterilis
inutilis, sed fecundus & beneficus, infinitis benefi-
ciis obruens.

O divinum incendium amoris, beatus qui in te ac-
cenditur, & incenditur, ut fiat ignis, & flamma amoris!
O bona Bonitas, quomodo inflammas in cælo corda
sanctorum, ita, rogo te, inflamma & mecum. O di-
vine Amor, quomodo traxisti ad te amorem Beatorum,
trahere & meum.

O beneficentia Dei, das lumen intellectui meo, ut
intellectus ac penetret magnitudinem tuam: voluntati
meam, ut amet te: ceteris facultatibus vires, ut
omni bono respondeant bene agendo, cruce cruce,
proprio sanguine, *mortis* morte. O Bonitas, o Amor!
Bonitas sine fine, Amor sine termino, Dona sine
mensura! Amo Bonitatem Divinam supra omnem
aliam Bonitatem: amo divinum Amorem supra
omnem alium amorem: amo cœlestia Dona
supra omnia alia dona.

CON-

CONSIDERATIO

XXX.

AMOR DEI,

Gaudium in lacrimis.

CAlor ignis per aquas eliquat flores, calor
 corda liquefcunt in lacrimis: Stillas
 lacrimarum & vos planctus! invenitis quem
 Da mihi, Domine IESV, lacrimas ex toto afflicto
 qua peccatorum meorum vincula solvam, &
 jucunditate semper repleant animam meam.
 evidens signum amoris tui, irriguum lacrimarum
 tem, jugiter emanantem; ut ipsa quoque lacrimae
 in me testentur amorem: ipse procedant, ipsae
 quantum te diligit anima mea; dum, praesentem
 dine amoris tui, nequit se à lacrimis contineri.
 stinus med. 36.

Recordor S. Apostoli cui Petri, cujus vita
 tinuus fletus. Causam interrogatus respon
 derio Domini. O dulce verbum, verbum caritatis
 desiderio Christi, amore Christi, ut videam
 stum, vivamus cum Christo! O quis inculpabiliter
 biliter has duas voces cordi meo, desiderio Christi
 hae sit omnis mea responsio ad omnia interrogatio
 hominum & Angelorum! Quare delibetis? Quare
 Domini. Quare agis? desiderio Domini. Quare
 desiderio Domini. Quare moreris? desiderio Domini.
 Desiderium & Amor Christi est unicus finis, &
 terminus omnium mearum cogitationum,
 verborum, & operum, vitae &
 mortis.

CONSIDERATIO XXXI.

AMOR DEI,

Spiritus vitalis.

Hic corpus, dum spirat; & vivit anima, dum amat:
Hicamus duas has vitas, respirationem cum amore.
Verbum hoc *Amo* duas syllabas habet,
MO. Dum inspiras, dic *A*; cum respiras, dic
MO. Bece unitam respirationem cum amore,
corporis cum vita animæ: & numero respiratio-
nem æqualem ænerum actuum Amoris Dei.

Hic vox, *Amo*, inquit Gerson, est tanta virtutis,
nec infernus illam opprimere valeant. Sola
vox *Amo*, dicta ex toto corde est tantæ virtutis,
pertrans cælum ac perveniat usque cor Dei, nec ei,
quam possit nocere. Desideras esse perfectus, &
quæ ex ætate Sanctam legem Dei? Hoc verbum, *Amo*,
Deo *supius dicas*. O verbum breve sed efficacissi-
mum, sanctissimum. Efficacissimum, contra omnes
vires: Sanctissimum, quia introducit omnes vir-
tutes dulcissimum, quia facit, adhuc in hac vita gustare
beatitudinem securitatem.

Ad idem igitur ad unionem, & repetamus id ipsum,
in cordibus imprimatur cordi. *Spira*, dicit corpus: re-
spira, dicit anima: Spiratio corporis continet *A*, re-
spiratio animæ continet *MO*. Unde spirare est amare,
amare est spirare. In praxi, quando spiras, cogita
quando respiras, cogita *MO*: & quoties respirabis,
cum amabis, dicendo *Amo*. Quod si tunc fortè non
regeris, sufficet nunc habuisse voluntatem id cogi-
tandi. O vita beata. O vita felix! obliviscere penitus
alia omnia, & solum cordi tuo imprime
verbum hoc *Amo*.

L

CON-

CONSIDERATIO

XXXIII.

AMOR DEI,

Lingua Divina.

Haec linguarum genera est invenire, Humanam, Angelicam, Divinam. Postrema superat omnes. Haec lingua Sancti Amoris, quâ loquitur Deus: si tractat, loquitur corde: si loquitur in silentio aliarum linguarum, quia *qui amat, amat*, nec aliud querit, nisi carum amori. Voluntas, ut Regina, ingredietur in templum SS. Trinitatis, & omnes aliae facultates erant foris.

De his linguis dicit Apostolus: *Si lingua hominum loquar, & Angelorum, Caritatem autem non habeam, sum velut aes sonans, aut cymbalum tinniens. Si sciam dicere, cum illis linguis non intelligerent nos Japhethites Caeli, etiam si sapius clamarem: Domine, aperi nobis. Respondetur enim, Nescio vos. Non intelligitur haec lingua in hac aula. At si loquar lingua amoris, ad primam vocem, Tu totus meus, confestim pandentur portae caeli, dabiturque ingressus.*

Sonat vox tua, Domine, in auribus meis, & sonet vox tua in auribus tuis, vox amoris, quo amote. Vox tua dulcis, ad loquendum & audiendum: quia dulce est amari, dulce amare: quia dulcis est amor ejus, qui totus est amabilis, totus desiderabilis, solus summè amabilis, solus summè desiderabilis.

L 2

CON-

TIO CONSIDERATIO
XXXV.

AMOR DEI,

Lux ardens.

75. *noverim mysteria omnia, & omnem scientiam, Caritatem autem non habuero, nihil sum: Si daretur cognitio omnium rerum, spectantium ad ordinem & similitudinem, & Gratia, sine Castitate, tota resolveretur in nihilum. Quae utilitas capi potest ex cognitione, ac contemplatione ineffabilium mysteriorum SS. Trinitatis, & Processionum, contemplatione & Processionum, si voluntas arida maneat, ac sine amore, sine gustu ac complacentia rerum, non cognoscuntur?*

O Amor Dei, Scientia experimentalis, scientia sapida, scientia affectiva, scientia beata, scientia gaudii, fruitio- nis, scientia quietatis: O Amor coelestis ac divine! o lumen, o splendor, sed flammans & ardens! Es in te luci- bus, & ardens; sed simul illuminans, & inflamman- s: o sancte Amor, quomodo vera scientia Dei sit aliud, quam cognitio amorosa, qua cognoscimus & cognoscendo amamus. Et haec est vera scien- tia, participatio scientiae Dei, sapientia coelestis, qua- rum est, venit à Deo, quiescit in Deo, neque alio de- no, quam Deo.

Scientia Dei est in se ipsa mera flamma amoris: co- gnoscitur, sed cum infinito splendore, & amat, sed cum infi- nito ardore. O lumen, & ignis, o lux, o flamma, o splen- dor, & ardor, quam arcte & aequaliter convenistis in unum! tantus splendor, tantus ardor; quantum splendet Deus in cognitione, tantum ardet in amore: immenso splen- dore, immenso ardore. Talis debet esse amor meus: lux cum flamma, cognitio cum amore: & ut tantus sit splendor, quantum est ardor.

L 3

CON-

CONSIDERATIO XXXVI.

AMOR DEI,

Veritas sine vanitate.

Et si habuero omnem fidem, ita ut montes transirem, & mare circumirem, & in Jerusalem intrarem, & in nomine Domini iurarem, si non habuero Caritatem, nihil sum. Quod si habuero Caritatem, nihil sum, nisi solum donum est fides miraculorum, fides ut supra naturam, & admiranda efficiat, sine Caritate quid iuvat? nihil est, vanitas est, ergo conclusionem, quæ ducitur ex hoc debet tolli: *Sola Caritas, vanitas est: quod non est Vanitas est.*

Cum hoc principio totum mundum percurram, & ingredere Palatia magnorum Principum. Quisquam quid videbis? Divitias, Honores, Voluptates, Caritas? Non scribe igitur, *Vanitas est.* Tunc in aulis Prælatorum: vide, quid ibi sit. Elegante, menta, fontes, horti, at si ibi non sit Caritas, *Vanitas est.* Perge ad casam alicujus civis: vide circumspice, ubique pauperies, magna miseria: estne ibi Caritas? *Veritas est.*

Progrediamur hinc ad altiora & superius. Quam multi fuerunt eloquentissimi in concionibus, potentissimi in patrandis miraculis? At multi mihi in illa die; *Domine, Domine, novus in te tuo propheta vimus, & in nomine tuo dementia operum, & in nomine tuo multas virtutes fecimus?* & respondebo illis, quia nunquam novi vos. Discedite à me, si videamus opera supra naturam, effectus miraculosus, si conjuncta sit Caritas, *Veritas est.* *Vanitas est.* *Veritas significat Realitatem, & ordinem bonorum, quæ amitti, perire, fieri non possunt.*

significat vacuitatem, & apparentiam omnium
nam: cujusmodi sunt temporalia, quæ tran-
scunt tempore, resolvuntur in fumum, & in ni-

CONSIDERATIO XXXVII.

AMOR DEI,

Primum Donum.

*Si distribuero in cibos pauperum omnes facultates
meas, caritatem autem non habuero, nihil mihi prodest,
quod perdidisti, non me iuvabunt Eleemolynæ. Et me-
mor Domine, quia sicut bona mea non placent tibi, nisi
cum: ita dona tua non sufficiunt mihi, nisi tecum.*
de amore Dei. lib. 1. c. 1.

Prima Eleemolina debet esse amoris, cordis, com-
patis: compatiendo pauperi affectu amici, fratris,
parentis: & hoc est primum donum. Amor. Hunc
dedit tibi Deus meus, donatione inter vivos, irre-
vocabili: vo'o vivere, sine corde, totum dono tibi,
intactum, integrum vivere sine corde, o-
mnium felix est felix! Videtur esse mors, sed est vita, &
beata vita, beata vita, divina vita.

Et quis est Opifex hujus operis admitandi, muta-
tionis tam stupendæ? Sanctus amor. Primum donum
coram transmutat corda: dat cor, & admit cor;
dedit homini cor Dei, & cor hominis Deo.

Benedictus sis semper amor sancte,
amor pure, amor divine.

L 4

CON.

CONSIDERATIO

XXXVIII.

AMOR DEI,

Martyrium Cordis.

ET si tradidero corpus meum isa, ut ardeam, carnis
autem non habuero, nihil mihi prodest. Quod
opus, quod facinus est generosius martyrio? Quod
si non sit in eo Caritas, si non suscipiatur ex Caritate
& amore Dei, sed alio fine, vana laudis & gloriae
Sanguis effusus est, ait Hieronymus: non pro
salutem, non est sanguis, qui extinguat ignem
sed accendat.

Veniat sanctus Amor, doceat veram formam
rij, quod placeat Deo: Martyrium cordis, Martyrium
quod est in corde, & procedit à corde, Martyrium
naturab Amore, & propter amorem, quod in
finitur in amore. Amor, qui sanctos facit Coelestes
sanctos etiam facit Martyres.

Amor, dulcis Tyranne, da duplex Martyrium
internum, postea externum: prius in anima, postea
corpore. *Dura, sicut infernus, amulatio.* Cuius
Amor non tantum est fortis ut mors; sed etiam
ut Infernus: quia facit intus in anima sentiri quod
modo poenam damni, propter dilationem boni
foris autem in corpore poenam sensus, per dolores
ac tormentorum, quae sustinentur ex amore. *Respice*
Amor Sancte, fiat in me Spiritus tuus duplex. *Martyrium*
tuum duplex. Offero animam ad martyrium
internum, corpus ad extremum: torquet
occide, ut voles,

TIO CONSIDERATIO
XXXIX.

AMOR DEI,

Amor Gloriosus.

Gloria Regis consistit in multitudine famulorum,
& populorum conferentium tributa. Amori Dei,
regno anima, omnes potentia serviant; & omnes
pendunt tributa. Amor imperat, & obeditur: or-
ditur, & sic executio: Amor habet unicum finem, ho-
nem & gloriam Dei: ad hunc dirigit omnes vires ac
virtutes. Quam gratum spectaculum, videre Caritatem,
regiam, sedentem in anima, circumstante undique
omni virtutum, quæ omnes eundem scopum edunt,
concinnant melos, Caritate magistrâ, & modos
aperant! *in templo ejus omnes dicunt gloriam. Ps. 28.*
omnes concorditer gloriam canunt.

Quid de hujusmodi anima dicet Regina Cœlestis?
Caritas, respondet Caritas, est unicus noster finis, dilecta
et nostra. O Gloria Dei Altissimi! Gloria Dei in sua
essentia: Gloria in Trinitate Personarum: Gloria in
humanitate Filij Dei: Gloria in Matre divina: Gloria,
in sanctis Angelis & hominibus. Ad has voces
respondent Virtutes: Regina nostra, ac Domina, semper
obambabimus, ac serviemus fideliter.

Gratias tibi, ô sancte Amor, quod me docueris doctri-
nam adeo necessariam: rogo te, ut velis eandem exer-
cere in anima mea, ut omnes facultates ac virtutes meæ
obsequantur unicum hunc finem sancti Amoris. Humilitas
faciat humilem ex amore, obedientia obedientem
ex amore: & uno verbo, omnes virtutes sint quasi
una tantum virtus, per unitatem finis Gloriæ,
& Amoris Dei mei.

L s

CON

CONSIDERATIO

XL.

AMOR DEI,

Amor patiens.

Caritas patiens est. Quæris, Caritas amorem
modo sit patiens? Et ego quæro, Patientia
quomodo sit amans? Ab eadem causa pendet
solutio. Caritas ordinat actum patientie ad
Caritatis, qui est Amor DEI. Ad hoc ordine
dicitur patiens, quia ordinat virtutem Patientie ad
Patientia dicitur amans, quia ordinatur ad finem
tas, qui est Amor.

Sed, quod magis est ad nostrum propositum,
solum omnibus virtutibus Caritatem
Caritas patiens est, benigna est, &c. ut signifi-
quod omnis perfectio virtutum a Caritate dependet
tam enim patiens, tam benignus eris, quærens
fuerit Caritas. 2. Quamvis aliæ virtutes possint
conformeriter statui, in quo & anima; tamen Caritas
non patitur variationem, nec intermissionem,
debet esse continua, ut influat in omnes, operetur
omnibus.

Incipit igitur Apostolus inter virtutes, quæ
rati conjunctæ esse debent, à patientia Caritas
est: quia hæc est virtus, quæ nos movet con-
stros in micos, à capite usque ad calcem. Si
est hæc virtus, si magna sit Caritas: quia quærens
mus aliquem finem, tam libenter patiemur
necessaria ad consequendam
eandem.

TIO CONSIDERATIO
XLI.

AMOR DEI,

Amor benignus.

Christus benigna est. Non sufficit mala tolerare
solum patientia; sed necesse est etiam facere bona,
cum aliis communicare, quæ quis habuerit: Hoc
est Benignitatis sit. Hæc est vita Sanctorum, *benè
cum malis pati.* Hoc est exemplum, quod Chri-
stus in terra reliquit. Quantum passus est in fama,
in honore, in existimatione, in corpore & omnibus
sensibus, in anima & omnibus potentiis, ab invidia
Iudeorum, ab odio Dæmonis, ab ira Patris infensi-
bilis? Denique fuit spectaculum & meta sum-
mum malorum: ac summi doloris. Et hoc quoad tole-
randum malorum: at quoad Benignitatem, *Pertransiit
transiitendo omnibus. Act. 10.* Obiit Mundum, tan-
quam novus quidam Sol, illuminando omnes vivifi-
cans omnes omnibus largiendo gratiam pro necessitate
omnium.

Quis debet esse terminus dolorum? sine termino
beneficiorum? Largiri omnia in prepara-
tione animi, ac in opere ipso, quantum potueris. O
sancta Patientia! o sancta Benignitas! caræ & indi-
scernibilis loca Caritatis! sedet in medio Regina Caritas,
à sinistra Patientia, à dextera Benignitas. Feli-
cissima, sanctissima Sodalitas! o sacrum ternarium,
Caritas, Benignitas, Patientia! Amor gloriæ Dei,
Amor utilitatis proximi, amor crucis
pro seipso!

CON

facit sibi met ipsi, ita etiam non debet facere pro
sibi diligere ipsum.

Sanctum amorem proximi mei, amorem affectuo-
se practicum simul! Debeo illi cor, & manum, &
quidem beneficam, non maleficam, quæ agat ali-
quod ipli noceat.

Hæc est quarta proprietas Caritatis divinæ, Caritas
benigna, Caritas non invidiosa est;
ita non damnosa proximo, sed semper prompta ad
beneficiendum eidem.

CONSIDERATIO XLIV.

AMOR DEI,

Amor perfectus.

Perfecta sit Caritas Dei requirit etiam alias pro-
prietates & conditiones secundum Apostolum.
non inflatur, præferendo se aliis ex superbia:
non est ambiciosa, quærendo honores superfluos; Non
ad iram; Non cogit malum de proximo: Non
inquitur & peccato proximi: Congaudet au-
tem virtuti & perfectioni ipsius. Omnia sus-
tinet cum scientia tolerando ejus defectus. Atque his
omnibus Caritas non componit cum erga nos ipsos,
sed erga proximum. Sequuntur aliæ tres ultimæ, qui-
bus recte afficitur erga Deum.

Caritas omnia credit, quæ revelantur à Deo. Caritas
omnia sperat, quæ promittuntur à Deo. Caritas omnia
sustinet, multa cum longanimitate expectando pro-
prietates à Deo.

Ex his quindecim perfectionibus, & proprietatibus
Caritatis, tanquam totidem gradibus, compone sca-
lam, in qua Amor Dei est veluti fundamentum, cui in-
superantur reliqui gradus. Quos ut facilius memoriâ teneas,
ad illos te examines; distinctè ponemus eodem
ordine, quo collocavit Apostolus.

SCALA

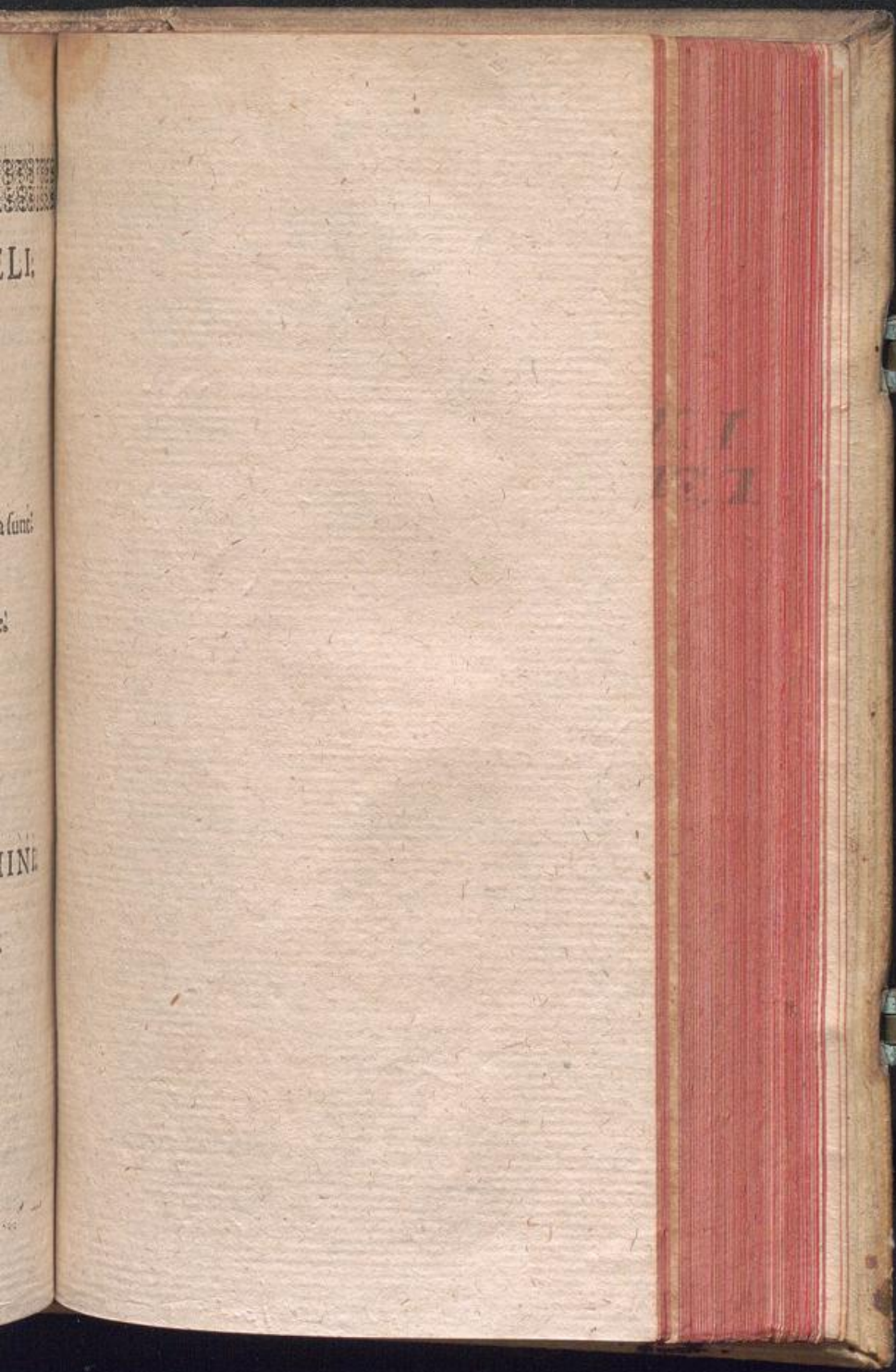
SCALA COELI.

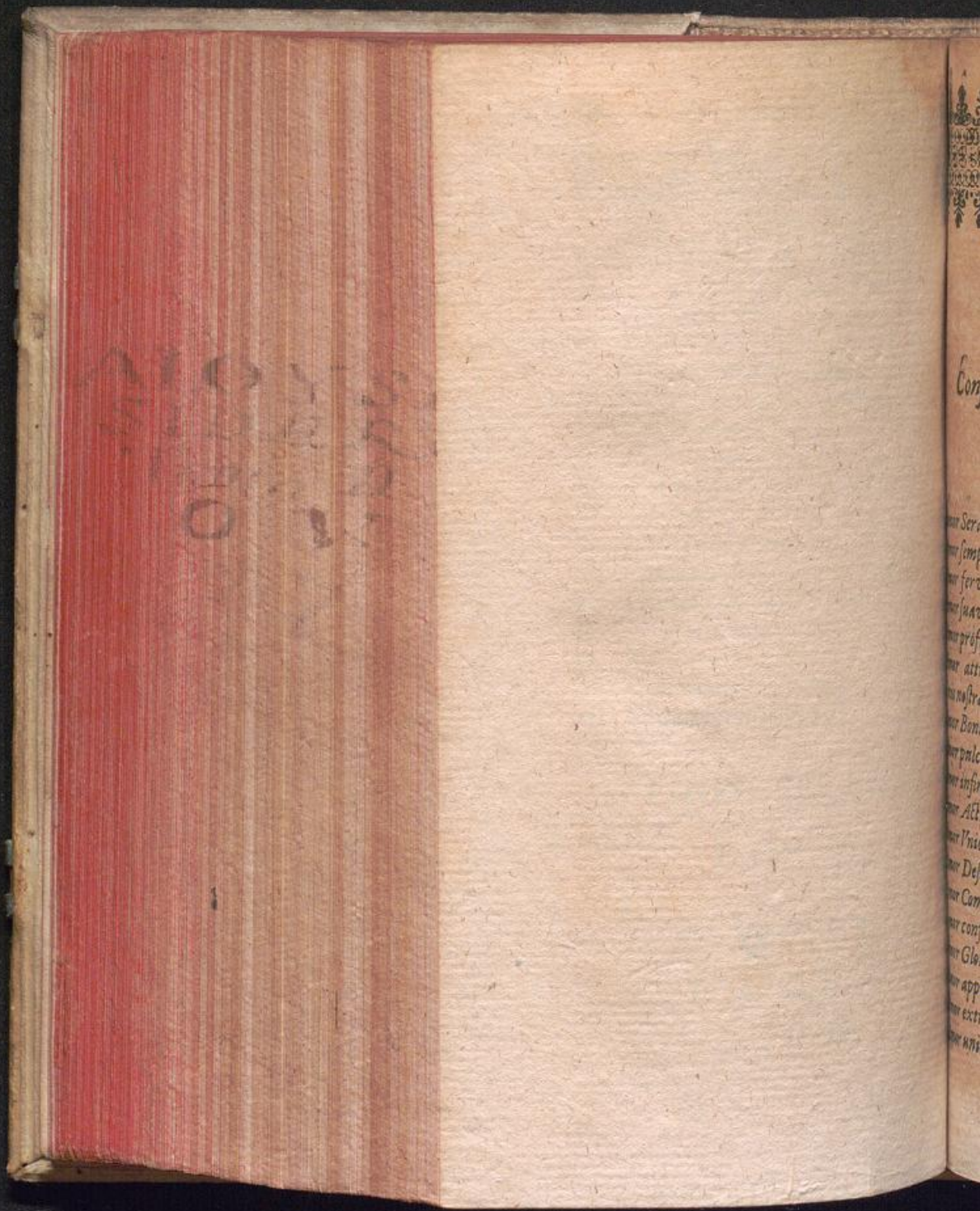
1. Caritas amans.
2. Caritas patiens.
3. Caritas non æmulatrix.
4. Caritas non agens perperam.
5. Caritas non inflatur.
6. Caritas non ambitiosa.
7. Caritas non querens quæ sua sunt.
8. Caritas non irritatur.
9. Caritas non cogitat malum.
10. Caritas non gaudet iniquitate.
11. Caritas congaudet veritati.
12. Caritas omnia suffert.
13. Caritas omnia credit.
14. Caritas omnia sperat.
15. Caritas omnia sustinet.

FINIS SERAPHINI

LAVS DEO.

Conj

... Ser
... semp
... feru
... juar
... profi
... attr
... nofra
... Bone
... pulc
... infir
... Ath
... P'no
... Defi
... Com
... conf
... Glev
... app
... extr
... nisi